

SPIS TREŚCI

Wstęp	11
Rozdział 1 Źródło duchowego autorytetu	19
Rozdział 2 Istota osłony autorytetu	33
Rozdział 3 Rozpoznanie duchowego autorytetu	47
Rozdział 4 Znaczenie autorytetu: ochrona i zabezpieczenie	57
Rozdział 5 Duchowy autorytet, moc i namaszczenie	73
Rozdział 6 Dlaczego boimy się autorytetów?	93
Rozdział 7 Tworzenie kultury szacunku dla autorytetów	105
Rozdział 8 Autorytet dany rodzicom	117
Rozdział 9 Duchowy autorytet w Kościele	133
Rozdział 10 Pokolenie buntu czy autorytetu?	155
Rozdział 11 Kultura Bożego Królestwa	171
Bibliografia	181

WSTĘP

Rozpoczął się niezwykle okres w historii świata i Kościoła. W czasach, w których na poziomie narodów podważane są biblijne Boże wartości i Boży porządek, Kościół wchodzi w swoje najbardziej znaczące, kluczowe powołanie czasów ostatecznych. Kościół ma być światłem niczym latarnia morska. Wierzący w Jezusa Chrystusa są ambasadorami Królestwa Bożego tutaj na ziemi.

I tak samo jak w ambasadach realizowane są zasady i kultura państwa przez nie reprezentowanego, nie inaczej ma być w przypadku Ambasady Królestwa Bożego. Prawdziwym wyzwaniem jest zrozumienie kultury Bożego Królestwa, kultury szacunku i przywrócenia Bożego porządku. Jeszcze większe wyzwanie stanowi nie tylko zrozumienie, lecz także wprowadzanie w życie istoty autorytetu i autentycznego poruszania się w mocy Bożej.

Niestety wielu współczesnym naśladowcom Chrystusa stale brakuje jeszcze pełni mocy i autorytetu, by stawić czoła siłom przeciwnika, który próbuje powstrzymać inwazję Królestwa Bożego. W szeregach Kościoła stale widoczny jest brak kultury szacunku pochodzącej z Bożego Królestwa.

Zrozumienie tych zagadnień stało się dla mnie priorytetem, także w efekcie wielu osobistych doświadczeń, w których odczuwałem brak autorytetu i mocy, aby skutecznie przeciwstawić się dziełom przeciwnika. Uczenie się kultury szacunku i wprowadzanie jej w życie okazało się trudnym procesem, zarówno dla

mnie, jak i dla ludzi, z którymi przyszło mi współpracować na różnych etapach życia.

Nadchodzi jednak czas, byśmy odważnie stanęli w pełni mocy i duchowego autorytetu! Przychodzi czas inwazji Bożego Królestwa na ziemię – stańmy w szeregach Bożej armii, dumnej z chwały Króla, Jezusa Chrystusa!

Pojawia się zatem pytanie: Dlaczego postawa okazywania szacunku innym oraz poszanowanie porządku ustanowionego przez Boga są tak bardzo istotne dla nas, ludzi? Na czym ten Boży porządek polega i o co w nim chodzi?

Styl życia ukształtowany przez pokoleniowy przekaz wartości biblijnych może być inaczej nazwany *kulturą szacunku*. Apostoł Paweł podsumowuje to zwięźle: *Wyprzedzajcie się wzajemnie w okazywaniu szacunku* (Rz 12:10).

Zalecenie to dotyczy nie tylko wzajemnych relacji w życiu naśladowców Jezusa, ale również poszanowania wszelkiego porządku ustanowionego dla człowieka: *Bądźcie poddani wszelkiemu ludzkiemu porządkowi ze względu na Pana, czy to królowi jako najwyższemu władcy, czy to namiestnikom [...]. Wszystkich szanujcie, braci miłujcie, Boga się bójcie, króla czcijcie* (1P 2:13–17).

Słowo Boże przestrzega przede wszystkim przed takimi postawami jak pycha i brak poszanowania rodziców, a co za tym idzie – brak szacunku dla wszelkich autorytetów (zob. 2Tm 3:1–5).

MOCNE FUNDAMENTY

Dany przez Boga dekalog kładzie podwaliny pod kulturę szacunku: pierwsze trzy przykazania mówią o szacunku wobec Boga, pozostałe zaś o szacunku wobec drugiego człowieka. Pan Jezus wielokrotnie podkreślał, że brak poszanowania Bożego prawa prowadzi do chaosu oraz rozkładu życia w rodzinie

i w społeczeństwie. Z kolei tworzenie ludzkich przepisów – odwołujących Boży porządek – jest formą przeciwstawiania się Bogu. Jezus przed tym przestrzegał:

Dobrze Izajasz prorokował o was, obłudnikach, jak napisano: Lud ten czi mnie wargami, ale serce ich daleko jest ode mnie. Daremnie mi jednak cześć oddają, głosząc nauki, które są nakazami ludzkimi. Przykazania Boże zaniedbujecie, a ludzkiej nauki się trzymacie. [...] Chytrze uchylacie przykazanie Boże, aby naukę swoją zachować (Mk 7:6–9).

SZACUNEK OKAZYWANY W PRAKTYCE

Pan Jezus, który wypowiedział powyższe słowa, wielokrotnie podkreślał, że przyszedł objawić nam Ojca. Mówił tylko to, co Ojciec Mu przekazał. Czynił dzieła Ojca. Podkreślał, że Ojciec jest większy niż On oraz że nie szuka własnej chwały, a jedynie chwały Ojca. Przed ukrzyżowaniem w swej modlitwie wyznał: *[Ojcze!] Ja Cię uwielbiłem na ziemi; dokonałem dzieła, które mi zleciłeś, abym je wykonał (J 17:4)*. Na początku swej służby Pan Jezus tłumaczył swoim uczniom: *Moim pokarmem jest pełnić wolę tego, który mnie posłał, i dokonać Jego dzieła (J 4:34)*. Zatem sam Jezus pokazał, jak w praktyce wygląda okazywanie czci i szacunku. Tłumaczył, dlaczego czuje się bezpieczny pod osłoną autorytetu Ojca. Wyjaśniał, że z takiej relacji pochodzi też Jego autorytet, który został Mu dany przez Boga Ojca.

W Kazaniu na górze Pan Jezus przestrzega, że nie na podstawie deklaracji ust i nawet nie na podstawie wielkich dokonań w Jego Imieniu będzie można wejść do Jego Królestwa. Stanie się tak tylko w oparciu o bliską więź z Bogiem oraz poprzez poszanowanie i realizowanie we własnym życiu Bożego porządku (prawa), tak by nie czynić bezprawia:

Nie każdy, kto do mnie mówi: Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Niebios; lecz tylko ten, kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w Niebie. W owym dniu wielu mi powie: Panie, Panie, czyż nie prorokowaliśmy w imieniu Twoim i w imieniu Twoim nie wypędzaliśmy demonów, i w imieniu Twoim nie czyniliśmy cudów? A wtedy im powiem: Nigdy was nie znałem. Idźcie precz ode mnie wy, którzy czynicie bezprawie (Mt 7:21–23).

W BOŻYM PORZĄDKU

Apostoł Paweł, omawiając w swoich listach Boży porządek, posługuje się koncepcją głowy. Pisze, że Bóg jest głową Chrystusa, Chrystus – głową Kościoła, a także głową męża, mąż zaś jest głową żony (i całego domostwa). Należy wszakże podkreślić, że termin „głowa” w kulturze hebrajskiej jest synonimem słowa „źródło” – które należy rozumieć jako źródło zaopatrzenia, ochrony, opieki i bezpieczeństwa. Zatem uznanie tej koncepcji i poddanie się autorytetowi „głowy” oraz okazywanie szacunku gwarantują bezpieczne poruszanie się w sferze porządku ustanowionego przez Boga. Pan Bóg ustalił ten porządek dla naszej ochrony, byśmy mogli doświadczać zaopatrzenia i bezpieczeństwa.

PIERWSZE AUTORYTETY

Najczęstszy zarzut, jaki Pan Jezus stawiał teoretykom i aktywistom religijnym, to brak szacunku dla rodziców. To właśnie rodzice, jako pierwsi, są ustanowionym przez Boga autorytetem na życiowej drodze człowieka. Pan Jezus przypominał, że okazywanie szacunku rodzicom jest pierwszym przykazaniem z obietnicą. Zatem nieprzestrzeganie tego przykazania to nie tylko przejaw nieposłuszeństwa wobec Boga. To także pozbawianie się

związanego z tym przykazaniem błogosławieństwa Bożej przychylności i długiego, spełnionego życia.

KIM SĄ AUTORYTETY?

Brak poszanowania Bożego porządku jest dla Boga przejawem braku szacunku dla Niego samego. To lekceważenie Jego prawa. Codziennym sprawdzianem szacunku jest nasz stosunek do ludzi, których Bóg stawia na naszej drodze w pozycji autorytetu. Według Boga należy im szacunek. Kim są te osoby? Na początku są to nasi rodzice, następnie nauczyciele w szkole, potem przełożeni w pracy, przełożeni w kościele, liderzy w grupie biblijnej, a także władze, którym podlegamy na każdym ich szczeblu, aż do urzędu prezydenta czy premiera państwa. Bóg domaga się od nas szacunku wobec tych osób ze względu na zajmowane przez nie stanowisko i pełnioną funkcję. Nasza postawa szacunku oraz uszanowania ich pozycji przygotowuje nas w oczach Boga do wyniesienia do pozycji wpływu i autorytetu. Natomiast brak poszanowania dla autorytetów ustanowionych przez Boga, postawa pogardy, arogancji i buntu to tragiczny zasiew we własne życie. Taki zasiew sprawi, że będziemy zbierać złe owoce. Jednym z pierwszych jest to, że sami nie będziemy wtedy szanowani. Apostoł Paweł przestrzega: *Nie błądźcie, Bóg się nie da z siebie naśmiewać; albowiem co człowiek siewie, to i żąć będzie. [...] A czynić dobrze nie ustawajmy, albowiem we właściwym czasie żąć będziemy bez znużenia. Przeto, póki czas mamy, dobrze czyńmy wszystkim* (Ga 6:7–10).

DUCHOWY WYMIAR

Boży porządek i Boże prawa mają wymiar duchowy. Funkcjonują tak samo jak prawa fizyczne (na przykład prawo grawitacji),

bez względu na to, czy się z nimi zgadzamy czy nie. Jesteśmy im poddani i one panują nad nami, ponieważ Bóg ustanowił je dla naszej ochrony i bezpieczeństwa. Skutkiem ich przestrzegania jest nasze bezpieczne codzienne funkcjonowanie.

Prawo szacunku wobec osób w pozycji autorytetu to jedno z zasadniczych praw duchowych. Bóg Stwórca przykłada do niego ogromną wagę. To, jak my się do niego odnosimy, obrazuje postawę naszego serca. Pokazuje, czy nasze serce znajduje się w pozycji pokory czy też pychy. *Bóg się pysznym przeciwstawia, a pokornym łaskę daje* (Jk 4:6; 1P 5:5). Pan Bóg podkreśla, że droga do wywyższenia prowadzi tylko przez ukorzenie (zob. 1P 5:6).

W obecnych czasach zarówno w mediach, jak i w polityce, a także w wielu rodzinach, a nawet niestety w Kościele panoszy się postawa arogancji, pogardy, buntu oraz kwestionowania wszelkich autorytetów. Nadszedł najwyższy czas, by ludzie, którzy uwierzyli w Jezusa Chrystusa, ludzie Bożego Królestwa w swoim codziennym życiu praktykowali kulturę szacunku i poszanowania autorytetów. O to głównie chodzi w kulturze Bożego Królestwa – o mądry zasiew w poszanowanie Bożego prawa i Bożego porządku.

ZASIEW I OWOC

Należy także podkreślić, że tylko poprzez poszanowanie autorytetów i kulturę szacunku stajemy się osobami Bożego wpływu i duchowego autorytetu. Kiedy odrzucamy Boże prawa i Boży porządek, wychodzimy spod Bożej duchowej osłony i stajemy się łatwym łupem dla przeciwnika. Ta duchowa osłona to swego rodzaju klosz Bożej chwały, dzięki któremu przeciwnik Boga nie ma do nas dostępu. Jeśli nie stać nas na okazywanie szacunku, świadomie podejmujemy ryzyko funkcjonowania w bezprawiu – tak to ujął sam Pan Jezus.

Bóg pragnie uczynić nas ludźmi Jego wpływu i autorytetu, którzy będą się bezpiecznie poruszać w duchowej rzeczywistości, zgodnie z Jego prawami i w Jego porządku. Tylko w ten sposób kształtowana jest kultura szacunku – kultura Bożego Królestwa.

Widzę ogromną potrzebę większej świadomości i poznania Bożej kultury szacunku. Stanowi ona dla nas gwarancję bezpiecznego poruszania się w porządku ustanowionym przez Boga, zgodnie z Bożymi duchowymi prawami. Tylko pokolenie szacunku, pokolenie kultury Bożego Królestwa otrzyma duchowy autorytet od Jezusa Chrystusa, by w tym autorytecie wykonać Jego posłannictwo:

Dany mi jest wszelki autorytet na niebie i na ziemi. Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata (Mt 28:18–20).*

Każde pokolenie ludzi wierzących tak bardzo pragnie duchowego autorytetu i mocy. Tak mało jednak mówi się o tym, jakie są warunki, które muszą zostać spełnione, by móc funkcjonować w duchowym autorytecie i mocy. A Bóg chce, aby Jego Kościół się w nich poruszał, dla Jego chwały.

Henryk Wieja

* Przekład zgodny z greckim oryginałem Pisma Świętego.